

Людмила Балдач

**ІДУ ДО ТЕБЕ
В СПОГАДАХ**

білі
вірші

Людмила Васильевна Балдач
Іду до тебе
в спогадах. Білі вірші

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=31188062

ISBN 9785449064073

Аннотація

Слово має магічну основу, мої вірші для тих хто пам'ятає свій початок, традиції та рідну мову. Не має коріння – не має долі,! Тож, щоб вели вас дороги до рідного дому, щасливих днів життя та кохання!

Іду до тебе в спогадах Білі вірші

Людмила
Васильевна Балдач

© Людмила Васильевна Балдач, 2018

ISBN 978-5-4490-6407-3

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

ДАХ ВСЕСВІТУ

*Така, несмілива краса мого села,
зелених трав, небес блакить мене
бентежить, в мені відроджує слова кохання,
туман із білих хмар за мною стежить!*

*Така несмілива краса мого села, вона
вела мене дорогами життя, в дитинстві*

бавила казками...

*Тепло родини, хліба запах та наша
біла хата то все від Благодаті!*

Така несмілива краса мого села,

*магічних верб на лузі так багато,
гуляє сонце в полі де дозріває жито,
а вітер гонить смуток, щоб весело
було нам житиш!*

Радію зустрічі з тобою моє село, дах

*Всесвіту мого, душею, серцем
я з тобою, розквітну калиною рясною,
я стану вічно при дорозі, з тобою
розлучиться я не зможу!*

ПРО ТЕ ЩО МОВЧУ

*Про те що мовчу, про зраду твоєю,
відголосок в мені до цього часу.*

*Ти бачив, ти знав, як втомилась я
від плачу!*

*Гіркота залишилась на серці – напилась
я досхочу!*

Про те що мовчу, печалі так забагато

*що ледве несу, ми зустрілись так
ненадовго, дорога коротка випала нам!
Втомились співати птахи пісня закінчилась*

*на слові – розлука, моє життя туга та біль!
Про те що мовчу, дощі заливають
відлуння кохання, спогади яркі втопились
в темні воді, мені жарко від холоду, я живу в
дрімоті...*

Чується сміх вдалині долі-зłodійки, що радіє

моїй самоті!

Про те що мовчу...

КОХАННЯ ПОМИРАЄ

*Мені так боляче від слів твоїх
в пекельному вогні моя душа, ти не зміг,*

*не захотів, залишив день без почуттів...
Мені так боляче від слів твоїх*

*і серце плаче тихо, пішов ти
в далечінь, мене залишив, ти не зміг,*

*не захотів, залишив ніч без почуттів...
Мені так боляче від слів твоїх
в очах стоїть світ без кольорів,*

*уста печаль шепочуть, ти не зміг,
не захотів, залишив час без почуттів...
Мені так боляче від слів твоїх, в них холод*

*зимових доріг, в них чорний колір, як та ніч,
немов той ніж у спину...
Мені так боляче від слів твоїх
вони колючі, як той дріт, нещадно
тіло обгортає, такий нестерпний біль —*

*кохання помирає...
ти не зміг, не захотів життя
залишив без почуттів...*

НАДІЮ МАЮ

*Надію маю вернути кохання,
чи відчуєш моє ти бажання,
об'єднати наші шляхи, чи
захочеш сказати – так!
На мій погляд не зможеш*

*відвести своїх очей, ніжно
за руки візьмеш в спогади
днів та ночей відведеш...
Впадемо ми в хвилі кохання,*

*згадаємо наші мрії, бажання...
Ми забудемо пройдений шлях,
минулі страждання, ми увійдемо
в епоху кохання!*

ЗГАДАТИ ТЕБЕ

*Я так хочу тебе побачити знову, навесні чи
в холодну погоду зимову, в літку червоних, стиглих
вишень, в жовтні осінніх дощів золотих.*

*Я не знаю чи зможу впізнати тебе, я не знаю чи
зможу кохати тебе!*

*Я так хочу тебе побачити знову, вдягнути із туману
обнову, коси прикрасити вінком із обману, вийти
в поле з тобою в оману!*

*Я не знаю чи зможу зігріти тебе, я не знаю чи зможу
забути тебе...*

*Я так хочу тебе побачити знову, вдруге вийти в річку
прозору, з вітром піднятися в небо, заблукати з
тобою до рання, де наша пісня, де наше кохання.*

Я не знаю чи зможу згадати тебе...

ВІНОК ІЗ КУЛЬБАБИ

*Вінок із кульбаби тобі так личить, в твоїх
чорних косах сонце живе...
Тихо сідає божя корівка, кохання
несе.*

*Вінок із кульбаби тобі так личить,
царівна жовтих променів, що сонце
дає...
Вінок із кульбаби тобі так личить, я хочу*

*зігрітися від того багаття, де надія цвіте...
Вінок із кульбаби тобі так личить,
він пахне медом, манить до себе
кохання твоє!*

ТВОЇ ОЧІ

*Дивлюсь я в твої очі, збагнути всесвіт хочу,
напитися джерельної води, мовчки за тобою
йти!
Відчутти рук тепло, згадати мелодії сердець,*

*до тебе маю я прохання, допоможи віддатися
коханню...*

Дивлюсь я в твої очі, в них спогад про всі ночі,

*що нас водили магічними шляхами, в тумані ми
губились до зорі, ми відчували дихання землі,*

*нас верби колихали, щоб забувались ми у сні...
Дивлюсь я в твої очі, немов хтось напророчив, життя
пройшло без тебе і тільки погляд твій від
неба, несучи дорогами пустелі, не має сили від*

*пекельного шляху, я в спогадах до тебе іду!
Нічого я не знаю, не чую і слів не маю, я тихо плачу,
бо в твоїх очах себе не бачу...*

НІЧ

*Чуєш як співає ніч — солодкими піснями,
закохані луги в туман без тям, ніжність
запаху любистку так п'янить – душа
тремтить...*

*Чуєш як радіє ніч — шепоче осока слова
кохання, яке то щастя в тобі проснулося
бажання, летіти в ніч на поклик душі і плоті!
Чуєш як шаленіє ніч — зриваються з небес зірки
та місяць і падають на землю ниць, і берег
хвиля б'є щосили — стихії міць!*

*Чуєш як плаче ніч — зливаються і сміх і сльози
в темноті, сумує соловей в садку. Ми їли
там при місячному сяйві стиглу вишню, яка*

нагадує полині гіркоту.

МОЄ ЗІЗНАНЯ

*Тремтить голос мій від почуттів
і в грудях серце тихо плаче, мені
бракує слів і кольорів щоб про моє
кохання заспівати...*

*До тебе іду шляхами мрій, несу тобі
барвінку цвіт, що любить в лісі
зимувати, дарую спів закоханої птахи,*

*кохання живе в моєму серці!
Розмалює веселка в річці воду, вітер*

*тихесенько вдарить в струни, ти цілуєш
мої губи, ти зірвав моє зізнання про
таємне, про кохання! Тремтить голос...*

ХОЛОДНО

*Мені в літню спекоту холодно, душу
заливають дощі, мені сумно
від спогадів, що приходять в ночі...
Лячно мені в самоті, самотно
та холодно від вогню, що палає
в печі...*

Плаче серце від сорому та відчаю,

що крадеться в тиші, ти забув

*про шляхи що нами пройдені в
щасливі часи...*

Твої слова згинули в віковій німоті...

Світить сонце мені в обличчя, заливає

*золотом, я не бачу тебе за завісою жарких
променів, від твого погляду мені боляче
та нещадно холодно в самоті!*

НЕСМІЛИВЕ КОХАННЯ

*Мені так хочеться вернутись в час,
де зародилося моє кохання, таке
несміливе було – сльози та зітхання,*

*при зустрічі з тобою уста німіли, слова
зникали та очі пеленав туман.*

*Шалено билось серце в тишині, але
душа вмовляла – то обман!*

*Його слова і погляд знищили в мені
бажання думати, рухатись і говорити,*

*він зачаровував мене, мій спокій забирав
та сни мої завчасно знав, бо в них мене
одну не залишав. Мій всесвіт наповнив
він собою, але ніколи, чуєте – ніколи
не кликав за собою!*

ЗАПЛАКАНІ ДОРОГИ

*Коли тебе я бачу, то ледве втримуюсь від сліз,
посміхаюсь через силу, мені бракує слів.*

*Дивлюсь в твої небесні очі, втопилась в глибині,
вертатися не хочу, мені так самотньо на землі!
Коли тебе я бачу, то ледве втримуюсь від сліз,*

*мені так хочеться блукати з тобою без доріг...
Чому мені так важко признатися тобі, що я так
часто плачу уві сні!*

Без тебе гірко так мені...

*Коли тебе я бачу, то ледве втримуюсь від сліз, ніколи ти
не визнаєш, як боляче від снів!*

*І вдень я мушу знати, що я себе в тобі не бачу, і серцем
відчуваю край не смію переступити*

я поріг, одна вертаюсь із заплаканих доріг...

КОЛИШНЯ

*Такий довгий нестерпний день,
так далеко до ночі...*

Хочу вдивлятися в твоє обличчя,

при сяйві місяця та зірок...

Трепіт рук твоїх відчувати, до ранку

з тобою гуляти, запах повітря вдихати —

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.